

småa Børn, end Kvinderne gør. Jeg tror, det er urigtigt. Det ærede Medlem trak navnlig Juristerne frem af Hensyn til de Domme, der er faldet. Jeg maa gaa ud fra, uden at jeg er Jurist, at de Domme, der afsiges, er i Overensstemmelse med Loven, og Dommerne har jo ikke Lov til at dømme anderledes. Jeg vil gerne slaa fast, at vi vistnok alle sammen ser paa samme Maade paa Sædelighedsforbrydelser overfor småa Børn, jeg er overbevist om, at der ikke er Forskel her paa de Tanker, som Kvinderne gør sig til Talsmænd for, og de Tanker, vi andre nærer.

Inger Gautier Schmit: Jeg ved godt, at der er mange Mænd, der tænker retsindigt om disse Forhold, men jeg synes, at hvis man følger lidt med i Bladene — og det er i Regelen derfra, man har sine Oplysninger om Dommene for Voldtægtsforbrydelser overfor Børn —, er man aldeles forfærdet over de milde Domme. Nu er jeg ikke Jurist og kan altsaa ikke fuldt ud godtgøre, hvorvidt Loven paabyder det, men jeg er ganske vis paa, med det Kendskab jeg har til Lovgivningen, at der er en glidende Skala dér, og jeg er vis paa, at der er en hel Del moderne Jurister, som er stærkt inde paa det meget humane Syn paa denne Sag. Desværre har vi jo ikke kvindelige Dommere, derfor kan der ikke drages nogen Parallel med, hvorledes disse vilde dømme i de her foreliggende Sager. Hidtil har vi kun set det forunderlige, at Kvinder, som jo har Lov til at blive Nævninge, hver Gang der foreligger en Voldtægtssag — altsaa netop et Omraade, hvor man synes, at nu er Kvinden endelig paa det Sted, hvor hun maa tale sin Sag —, skubbes ud. Det er ikke længere siden end i Morges, at man kunde læse, hvorledes der var 4 kvindelige Nævninge, som selvfølgelig blev sat ud. Det er en ren Parodi paa en Ret at give Kvinden, naar hun, hver Gang hun kan komme til at tale sin Sag i et saadant Tilfælde, bliver skubbet ud og en Mand taget ind i hendes Sted. Saa længe man bærer sig saaledes ad, er det, jeg siger, at Mænd har ikke den rette Forstaaelse af, at det er et Omraade, hvor man maa give Kvinden Lov til at tale sin egen Sag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 1 af et *Fleral* (Bækgaard, Marie Christensen, Gisselbæk, Johannes Jensen, Jensen-Grimsbjerg, Karberg, J. Chr. Møller, S. Rasmus-

sen og Inger Gautier Schmit) (se Tillæg B. Sp. 449).

vedtoges med 33 Stemmer mod 22.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 af et *Mindretal* (Henriette Crone, Dahl, A. P. Hansen, H. P. Jensen og Steincke) var *bortfaldet* efter Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 2.

§ 1 (se Tillæg A. Sp. 2769), saaledes ændret, og §§ 2—4, Ændringsforslagene Nr. 3 og 4 til § 5 af *Udvalget* og § 5, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 5 til § 6 af *Fler-tallet under Nr. 2*, betragtedes som

vedtaget efter Udfaldet af Afstemningen over Ændringsforslag Nr. 2.

§ 6, saaledes ændret, Ændringsforslagene Nr. 6 og 7 til § 7 af *Udvalget*, § 7, saaledes ændret, og §§ 8—10, Ændringsforslag Nr. 8 til § 11 af *Udvalget*, § 11, saaledes ændret, og § 12

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 9 til § 13 af *Fler-tallet under Nr. 2* betragtedes som

vedtaget efter Vedtagelsen af Ændringsforslag Nr. 2.

§ 13, saaledes ændret, og § 14

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 10 af *Udvalget* om, at § 15 udgaar,

vedtoges uden Afstemning.

§ 16, Ændringsforslag Nr. 11 til § 17 af *Udvalget*, § 17, saaledes ændret, og §§ 18—27 samt Ændringsforslag Nr. 12 af *Udvalget* *vedtoges* uden Afstemning.

Det saaledes ændrede Lovforslags Overgang til tredje Behandling *vedtoges* uden Afstemning.

Dernæst gik man til:

Første Behandling af Forslag til Lov om ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplering af Hærens Bygninger, Ovelsespladser og Beholdninger.